

Sygn. akt V KK 267/19

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **S. K.**

skazanego z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 17 marca 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 18 stycznia 2019 r., sygn. akt II Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 18 września 2018 r., sygn. akt II K (...)

na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.,

1. oddala kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną;

2. obciąża skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 września 2018r. Sąd Rejonowy w K., w sprawie o sygn. akt II K (...), oskarżonego **S. K.** uznał za winnego tego, że w dniu 19 maja 2017 r. około godziny 15:00 w miejscowości G., gmina S., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci sproszkowanej amfetaminy o wadze netto 248,62 gramy oraz amfetaminy o konsystencji pasty o wadze netto 534 gramy, tj. przestępstwa z

art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za czyn ten na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 19 maja 2017 r. do dnia 6 czerwca 2017 r.

Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego nawiązkę w wysokości 5.000 zł na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii, tj. na rzecz Stowarzyszenia M., ul. N. przepadek dowodu rzeczowego wyszczególnionego w wykazie dowodów rzeczowych.

Po rozpoznaniu apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 18 stycznia 2019 r., sygn. akt II Ka (...), utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wywiódł obrońca skazanego zarzucając:

1. rażące naruszenie prawa, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia tj. naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nienależyte (nierzetelne) rozważanie przez sąd odwoławczy zarzutu apelacyjnego dotyczącego obrazu przepisu postępowania w postaci art. 170 § 1 pkt. 2 k.p.k. (zarzut sformułowany w punkcie 1. apelacji obrońcy oskarżonego, zwany w dalszej części kasacji także „zarzutem apelacyjnym”) polegające na:
 1. niedostatecznie szczegółowym, a przez to zbyt ogólnikowym i nieprecyzyjnym przedstawieniu toku rozumowania sądu odwoławczego, wskazującego dlaczego zarzut apelacji uznano za niezasadny i powieleniu („zdublowaniu”) przy ocenie zasadności zarzutu apelacyjnego, powierzchownej i lakonicznej argumentacji przedstawionej przez sąd pierwszej instancji w zakresie oddalenia wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego;
 2. dokonaniu analizy zarzutu apelacyjnego w sposób odbiegający od wymogu rzetelnej oceny zarzutów poprzez dokonanie oceny niepoprawnej pod względem logicznym, gdyż odwołującej się do wyniku nieprzeprowadzonego (czyli nieznanego sądowi) postępowania dowodowego;
 3. rażące naruszenie prawa, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia tj. obrazę art. 170 § 2 k.p.k. poprzez naruszenie zakazu antycypacji dowodu polegające na uznaniu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do uznania oskarżonego niewątpliwie winnym zarzucanego mu czynu, a tym samym dotychczasowe dowody wykazały przeciwieństwo

tego, co obrońca oskarżonego zamierzał udowodnić zgłaszając wnioski dowodowe;

4. rażące naruszenie prawa, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia tj. naruszenie art. 170 § 1 pkt. 2 k.p.k. poprzez uznanie, że okoliczności, które miały być udowodnione wskutek oddalonych na etapie postępowania przed sądem pierwszej instancji wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego, nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w sytuacji gdy okoliczności te mogły mieć istotne znaczenie dla możliwości przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanego mu czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w K. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, co skutkowało jej oddaleniem na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosnie sformułowanego zarzutu podważającego decyzję Sądu Rejonowego w kwestii oddalenia wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego o zwolnienie funkcjonariuszy Policji M. F. i K. R. z obowiązku zachowania tajemnicy w zakresie informacji operacyjnych dotyczących zatrzymania oskarżonego oraz o zobowiązanie komendanta KWP P. do przedłożenia do akt sprawy dokumentów zgromadzonych w toku kontroli operacyjnej prowadzącej do zatrzymania oskarżonego oraz o odczytanie dokumentów zgromadzonych w toku kontroli operacyjnej prowadzącej do zatrzymania, stwierdzić należało, że Sąd Okręgowy na etapie postępowania apelacyjnego odniósł się do tej okoliczności i uczynił to wyczerpująco, czemu dał wyraz w pisemnych motywach swojego rozstrzygnięcia, stosownie do treści art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Zarówno lektura uzasadnienia Sądu *ad quem* na s. 4-6, jak i analiza okoliczności, które miałyby wynikać z tych dokumentów i zeznań, nie potwierdziły zasadności wątpliwości skarżącego i pozwalały uznać, że procedowanie w podważanym przez skarżącego zakresie było prawidłowe. Świadkowie M. F. i K. R. zostali przesłuchani w toku postępowania przygotowawczego, a następnie w toku postępowania przed Sądem

pierwszej instancji. Wiarygodność tych zeznań nie budziła żadnych wątpliwości, a relacje tych osób w pełni oddawały rzeczywisty obraz stanu rzeczy. Należało podzielić pogląd przedstawiony przez Sąd Okręgowy, że sprawstwo oskarżonego nie budziło żadnych wątpliwości, za czym przemawiały zarówno osobowe, jak i rzeczowe dowody zgromadzone w sprawie. Sąd odwoławczy odniósł się także do kwestii wyjaśnień samego oskarżonego wskazując, że próby udowodnienia, iż paczka z narkotykami należała do kogoś innego i została oskarżonemu podłożona są niezasadne i sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Odnosząc się do zarzutu z pkt 2 kasacji, a dotyczącego naruszenia art. 170 § 2 k.p.k., należy stwierdzić, iż jest to zarzut oczywiście bezpodstawny. Wbrew wyrażonemu w kasacji stanowisku przez obrońcę skazanego nie jest prawdą, że zgromadzony materiał dowodowy nie pozwalał na ustalenie sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu. Nie jest też tak, że zgromadzone dowody nie wykazały przeciwieństwa tego, co obrońca zamierzał udowodnić zgłaszając wnioski dowodowe. Takimi dowodami potwierdzającymi fakt, że skazany posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej były kategorietyczne w treści zeznania funkcjonariuszy Policji M. F. i K. R., a także dowody z dokumentów, opinie biegłych oraz zeznania świadków Ł. F. i M. M., którzy potwierdzili pobyt oskarżonego u Ł. F. w związku z nabyciem kół samochodowych.

W świetle podniesionych powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy nie dostrzegając potrzeby uzupełnienia przewodu, ani też potrzeby uchylenia zaskarżonego wyroku z tych samych powodów, nie naruszył w żadnym zakresie wskazanych w kasacji przepisów postępowania karnego.

Reasumując zgodzić się należy z oceną prokuratora wyrażoną w odpowiedzi na kasację, iż podniesione przez obrońcę zarzuty tylko pozornie odpowiadają wymogom przewidzianym w art. 523 § 1 k.p.k., gdyż ich treść oraz motywacyjna część skargi nie pozostawiają wątpliwości, że intencją obrońcy było doprowadzenie do rozpoznania niedopuszczalnego w postępowaniu kasacyjnym zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

Z tych powodów nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniesionej kasacji, Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto stosownie do treści art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.